

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

УДК 351.863

DOI <https://doi.org/10.32838/2663-6468/2019.5/14>

Горник В.Г.

Таврійський національний університет імені В.І. Вернадського

МІСЦЕ Й РОЛЬ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ У СЕКТОРІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ БЕЗПЕКОЮ

Досліджено підходи до визначення місця й ролі антитерористичної безпеки у сфері державного управління національною безпекою. У межах дослідження поняття «антитерористична безпека» уточнено поняття: «безпека», «національна безпека», «стратегія національної безпеки», «національні інтереси», «загроза», «держава», «глобалізація», «державне управління», «механізми державного управління».

Визначено безпеку як забезпечення всім громадянам держави належних умов для їхньої самореалізації, захист їхнього життя, свободи, власності від посягань із боку будь-якої окремої людини, організації, суспільства чи держави, як одну з найважливіших потреб нарівні з потребою людини в їжі, одязі, помешканні тощо. Встановлено, що безпеку не можна розглядати як стан, коли немає небезпеки. Історичний досвід не містить прикладів, коли б такого стану вдалося досягти навіть окремій людині, не кажучи вже про різні форми соціальних утворень.

Доведено, що згідно з концепцією боротьби з тероризмом в Україні з огляду на сучасні терористичні загрози національній безпеці України та прогноз їхнього розвитку антитерористичною безпекою держави є захищеність об'єктів можливих терористичних посягань від терористичних загроз.

Визначено, що для вирішення комплексної проблеми забезпечення антитерористичної безпеки важливим є таке: дослідження принципів, закономірностей та особливостей (умов) забезпечення антитерористичної безпеки має здійснюватися з використанням методів наукового аналізу, оскільки тільки емпіричний рівень пізнання не дає змоги глибоко проникнути в сутність і генезис безпеки й проблему її забезпечення; принципово важливим є врахування результатів поглибленого правового аналізу процесу забезпечення антитерористичної безпеки; необхідні постійні дослідження як нормативно-ціннісної, так і етичної суті антитерористичної безпеки.

Ключові слова: антитерористична безпека, безпека, державне управління, загрози, національна безпека.

Постановка проблеми. У сучасних умовах вирішення проблеми антитерористичної безпеки набуває першочергового значення, стає стрижнем усієї державної політики. Радикальні трансформації в нашій державі стали наслідком тривалих політичних змін. Становлення України як незалежної, демократичної країни відбувається в умовах складної геополітичної ситуації. Тому останні роки характеризуються непередбачуваністю, нестабільністю процесів, що відбуваються у сфері безпеки на глобальному та національному рівнях.

Відсутність загально визнаної теорії антитерористичної безпеки ускладнює обґрунтування державної політики. Є всі підстави стверджувати, що накопичений потенціал загроз зовнішнього характеру досяг такого рівня, за якого без розроблення та впровадження цілеспрямованої системної політики захисту національних інтересів на порядку денному може постати питання про існування України як цілісної, суверенної держави.

Зазначене зумовлює необхідність розроблення науково обґрунтованих механізмів антитерорис-

тичної безпеки, спрямованих на захист інтересів країни. Проте на вітчизняних теренах поки що має місце обґрунтування теоретичних підвалин забезпечення безпеки в окремих її сферах (політичній, економічній та інших), а досліджень, у яких з позицій системного підходу розглядається антитерористична безпека як невід'ємна складова частина національної безпеки, майже немає. Як наслідок – відсутні загальноприйняті погляди щодо понятійно-категорійного апарату в галузі антитерористичної безпеки, наявні досить суперечливі думки щодо життєво важливих для держави інтересів, подальших напрямів державного будівництва, раціональної структури та управління сектором безпеки, а відтак і методів, засобів та механізмів.

Усе це вимагає пошуку принципово нових ідей, державноуправлінських рішень, удосконалення існуючих та створення нових механізмів щодо забезпечення антитерористичної безпеки, подальшого розроблення й доопрацювання теоретико-методологічних основ забезпечення безпеки крізь призму осмислення сучасних поглядів на сутність, шляхи, засоби, способи й методи захисту національних інтересів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливостями формування та регулювання державних механізмів забезпечення антитерористичної безпеки є складність процесів, що відбуваються. Для зменшення їхнього негативного впливу та усунення наслідків у державі створюється система забезпечення національної безпеки, ефективне функціонування якої неможливе без проведення системних досліджень щодо місця й ролі антитерористичної безпеки у сфері державного управління національною безпекою.

Згідно з поглядами на місце та роль розвитку безпеки відомих учених, а саме: О.І. Амоши, М.П. Бутко, З.С. Варналія, В.Є. Воротіна, Г.К. Губерної, А.Г. Гранберга, М.І. Долішнього, В.В. Дорофійенко, С.Ф. Поважного, А.В. Поповкіна, В.К. Симоненко, С.А. Романюка та інших, неможливо ефективно застосовувати традиційні підходи без урахування особливостей антитерористичної складової.

Дослідженню й розвитку загальної теорії та практики формування й функціонування механізмів державного регулювання безпеки відводилось значне місце в працях багатьох відомих українських та зарубіжних учених, зокрема: В.М. Геєця, В.А. Ільяшенко, В.І. Мунтіяна, О.Ф. Новікової, В.Л. Пілюшенко, О.С. Поважного, Г.П. Ситника, В.Т. Шлемко. Значним внеском у розвиток науки

державного регулювання й забезпечення безпеки є праці сучасних українських учених: В.Ю. Богдановича, О.С. Власюка, В.О. Косевцова, В.А. Ліпкана, В.А. Предборського та ін. Однак дослідники розглядали тільки окремі аспекти теорії забезпечення національної безпеки без урахування особливостей антитерористичної безпеки.

Неможливість розроблення уніфікованої методології державного регулювання й забезпечення національної та антитерористичної безпеки для різних умов функціонування зумовила необхідність визначення й упровадження методології дослідження, яка б об'єднувала сильні сторони існуючих підходів; зберігала вже визначені пріоритети регулювання; враховувала передумови, можливості, обмеження, притаманні державному регулюванню безпеки. Усе це визначає актуальність проблематики даної статті.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження підходів до визначення місця й ролі антитерористичної безпеки у сфері державного управління національною безпекою.

Виклад основного матеріалу дослідження. Поняття «національна безпека» досить міцно ввійшло у життя сучасного суспільства і держав багатьох країн світу. Ефективне державне управління національною безпекою передбачає певну якісну трансформацію накопичених знань у названій сфері (систематизацію, деталізацію, класифікацію, пошук закономірностей, взаємозв'язку та визначення внутрішньої ієрархії між тими чи іншими поняттями в галузі національної безпеки тощо).

Сьогодні теорія національної безпеки та теорія державного управління оперує багатьма поняттями. У межах нашого дослідження найважливішими серед них є такі, як: «безпека», «національна безпека», «стратегія національної безпеки», «антитерористична безпека», «національні інтереси», «загроза», «держава», «глобалізація», «державне управління», «механізми державного управління».

Проте деякі із цих понять, незважаючи на їхнє досить широке вживання сьогодні, внаслідок кардинальних змін геополітичного простору, необхідності урахування сучасних реалій державного розвитку потребують більш критичного аналізу та уточнення з метою подальшого розвитку теорії й практики функціонування механізмів антитерористичної безпеки.

Вважається, що першим, хто із системних позицій проаналізував проблеми безпеки та виживання держави, суспільства й окремого індивіда в контексті їх взаємодії, був Т. Гоббс [1, с. 34]. На

його думку, страх перед загрозами власній безпеці змушує людину жити в суспільстві та шукати в ньому засоби колективного захисту від зазначених загроз.

Таким чином, безпека – це забезпечення всім громадянам держави належних умов для їхньої самореалізації, захист їх життя, свободи, власності від посягань із боку будь-якої окремої людини, організації, суспільства чи держави. Тому безпека – одна з найважливіших потреб нарівні з потребою людини в їжі, одязі, помешканні тощо. Це означає, що потреба в безпеці, а отже, й саме це поняття як категорія виникло разом із появою людини на землі, а її забезпечення – головна передумова її прогресивного розвитку.

Як і більшість понять, пов'язаних із соціальною сферою, поняття «безпека» є багатоплановим, а тому всі інші поняття щодо забезпечення безпеки є похідними від нього. Це підтверджує здійснений аналіз результатів проведених раніше досліджень, який дає змогу також стверджувати, що безпека – досить складне соціально-політичне явище. Воно акумулює у собі наслідки багатогранної життєдіяльності, накопичений історичний досвід, врешті-решт уподобання і культуру кожної людини (індивіда), суспільства, держави та загалом земної цивілізації в цілому [1].

Але за будь-яких умов безпеку не можна розглядати як стан, коли немає небезпеки. Історичний досвід не містить прикладів, коли б такого стану вдалося досягти навіть окремій людині, не кажучи вже про різні форми соціальних утворень. Навпаки, намагаючись захистити себе від тих чи інших загроз, люди створили такі види та системи виробничих і технологічних потужностей, озброєнь і в такій кількості, що це стало однією з найбільших загроз. У контексті сказаного заслуговує на увагу й те, що Статут ООН визначив як одну з головних цілей створення та діяльності цієї організації об'єднання зусиль міжнародного співтовариства для підтримки безпеки [2, с. 8], а учасники ОБСЄ в ст. 5 Заключного акта від 01.08.1975 р. записали: «Утримуватися від будь-яких дій, котрі можуть погіршити становище такою мірою, що буде поставлене під загрозу підтримання... безпеки» [3]. Тобто в цьому випадку під безпекою розуміється певна якість міжнародних відносин, яка ставиться в залежність від того чи іншого рівня міжнаціональних правовідносин.

Це дає змогу стверджувати, що безпеку можна розглядати як своєрідну інтегральну характеристику соціальної системи, яка залежить від багатьох параметрів і характеризує той чи інший її стан

(аж до людської цивілізації включно). У цьому разі досягнення такого стану соціальної системи визначає її головну мету, а також спосіб та умови існування під впливом тих чи інших факторів.

З огляду на вищесказане можна погодитися з американським політологом А. Уолферсом, на думку якого, безпека в об'єктивному плані передбачає відсутність загроз набутих цінностям, а в суб'єктивному – відсутність страху, що вказаним цінностям буде завдано шкоди, що вони будуть піддані руйнації [4]. Тому безпека є цінністю поряд з іншими цінностями держави. Таке розуміння поняття «безпека» сьогодні вважається класичним серед наукових шкіл США і провідних країн Заходу, що підтверджується й думкою аналітиків військової академії у Вест-Пойнті (США) щодо змістовного наповнення поняття «безпека».

Тому останніми роками спостерігається активізація спроб щодо операціоналізації поняття «безпека» і, відповідно, понять «національна безпека», «антитерористична безпека» в контексті системи базових цінностей суспільства як структурного (цінності типу: «справедливість», «виживання», «розвиток», «свобода», «права людини», «добробут» та ін.), так і функціонального рівнів.

Згідно з концепцією боротьби з тероризмом в Україні з огляду на сучасні терористичні загрози національній безпеці України та прогноз їх розвитку антитерористична безпека держави – це захищеність об'єктів можливих терористичних посягань від терористичних загроз [5]. У концепції зазначено, що «на цей час найбільшу терористичну загрозу для України становить агресивна політика Російської Федерації, спрямована на дестабілізацію ситуації в державі, в тому числі шляхом інспірування сепаратистських проявів і всебічної підтримки диверсійно-терористичної діяльності маріонеткових квазідержавних утворень на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях. Дії незаконних збройних формувань «ДНР» та «ЛНР», зокрема, обстріли цивільних об'єктів та інфраструктури, що спричиняють численні жертви серед цивільного населення, здійснення диверсій, створення перешкод у роботі спостерігачів міжнародних організацій, загроз їхньому життю і здоров'ю, характеризуються в міжнародній правоохоронній практиці як терористичні» [5].

Вважається, що система цінностей є фундаментальним фактором, який визначає сутнісне наповнення змісту поняття «безпека» і, відповідно, цілі, засоби, способи та методи держави у намаганні її забезпечити [4]. У цьому разі без-

пека визначається й безпосередньо пов'язується із суб'єктивними за своєю природою оцінками характеру і масштабів загроз цінностям суспільства, характерними для того чи іншого конкретно-історичного моменту його розвитку. І наявність безпеки дає змогу суспільству зберігати накопичені базові цінності.

Таким чином, не будучи чимось матеріальним, безпека є своєрідною характеристикою і необхідною передумовою життєдіяльності, прогресивного розвитку та життєздатності об'єктів реального світу. Ці об'єкти існують і розвиваються в середовищі, параметри якого формуються під впливом різноманітних і часто взаємопов'язаних та взаємозумовлених факторів, інтегральна складова частина яких, як правило, створює певний інтегральний імовірний рівень загроз безпеці, тому органи державної влади мають гарантувати певний рівень захисту і можливостей щодо задоволення життєвих потреб людини, регіонів, суспільства, держави. Очевидно, досягнутий рівень безпеки залежить від можливостей, які наявні в розпорядженні держави, ефективності практичних заходів щодо реалізації державою вказаних можливостей у ході прогнозування, виявлення, нейтралізації загроз безпеці або принаймні зниження їх інтегрального рівня. У Глобальному індексі тероризму, який розробляється для визначення рівня уразливості держав до терористичних загроз, із початком збройної агресії Російської Федерації проти України Україна перемістилася з 51-го (2013 рік) на 21-е місце (2018 рік) серед 163 країн [5].

Таким чином, для вирішення комплексної проблеми забезпечення антитерористичної безпеки важливим є таке:

– по-перше, дослідження принципів, закономірностей та особливостей (умов) забезпечення антитерористичної безпеки має здійснюватися з використанням методів наукового аналізу, оскільки тільки емпіричний рівень пізнання не дає змоги глибоко проникнути у сутність і генезис безпеки й проблему її забезпечення;

– по-друге, принципово важливим є врахування результатів поглибленого правового аналізу процесу забезпечення антитерористичної безпеки;

– по-третє, необхідні постійні дослідження як нормативно-ціннісної, так і етичної суті антитерористичної безпеки.

Оскільки безпека є суспільною потребою, то головним принципом сталого розвитку суспільства має бути передусім суспільна злагода в

питаннях щодо необхідності всебічного врахування вищеназваних факторів. Тому розкол національної ідентичності на будь-яких напрямках неминуче призводить до відсутності національної злагоди щодо основних напрямів суспільно-політичних та соціально-економічних реформ в українському суспільстві і, таким чином, має розглядатися як значна загроза безпеці України.

Таким чином, антитерористична безпека, з одного боку, – це тенденції розвитку й умови життєдіяльності соціуму, його структур, інститутів, які визначаються відповідними настановами (політичними, правовими та іншими), за яких забезпечується збереження їх якісної визначеності та вільне, яке відповідає їх природі, функціонування. З іншого боку – це певна захищеність вказаного функціонування від потенційних і реальних загроз.

Таким чином, рішення щодо забезпечення антитерористичної безпеки необхідно приймати на підставі аналізу динаміки розвитку й функціонування суспільної системи, які можна характеризувати такими показниками, як якість перехідних процесів з одного рівня на інший, лабільність, керованість, адекватність, реакції на впливи зовнішнього середовища, та іншими. Вихід вказаних показників за деякі допустимі межі призводить або до погіршення якості управління, або до невиконання завдань системи, а в кінцевому підсумку – до руйнування системи (розпаду її структури, порушення цілісності). Тому необхідно здійснювати управління параметрами, які визначають стан (безпеку) системи.

Водночас у процесі досліджень сформувалися два підходи щодо операціоналізації поняття «національна безпека». Згідно з першим національна безпека розглядається в контексті національних інтересів, а згідно із другим – у контексті базових цінностей суспільства. Але в межах обох підходів виникає ключова проблема – необхідність визначення множини національних інтересів або множини національних цінностей. Вона може зводитися до тріади питань: національні цінності (інтереси) – які, чиї, за рахунок кого (чого) їх захищати (реалізовувати)? Однозначно відповісти на ці запитання досить складно.

Загрозу їм становлять різні джерела небезпеки. Небезпека – об'єктивно існуюча можливість негативного впливу на соціальний організм, внаслідок якого йому може бути завдано суттєвої шкоди, що призведе до втрати здатності відтворювати свою соціально-економічну тотожність, надати своєму розвитку небажаної динаміки або параметрів

(характер, темпи, форми тощо). До джерел небезпеки слід зарахувати умови та фактори, що мають певний потенціал ворожих намірів, шкідливих властивостей, деструктивної дії. За своєю генезою вони мають природне, техногенне та соціальне походження.

Останнім часом ймовірність поширення тероризму в Україні набуває загрозового характеру, чому сприяють: активізація в Україні сепаратистських рухів та провокування таких настроїв у місцях компактного проживання національних меншин; агресивні дії Російської Федерації відносно України, у тому числі в Азово-Чорноморському регіоні; наявність на території України великої кількості найбільш уразливих об'єктів можливих терористичних посягань; зростання рівня злочинності, пов'язаної з незаконним обігом вогнепальної зброї, боєприпасів, вибухових і отруйних речовин та інших засобів масового ураження; посилення інтересу до України з боку міжнародної організованої злочинності у сферах незаконної міграції, легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, контрабанди зброї, небезпечних матеріалів та наркотичних засобів, відходів біологічних та хімічних речовин, ядерних матеріалів; внутрішні міграційні процеси, в тому числі спричинені збройною агресією Російської Федерації проти України, а також загострення міграційної кризи у світі [5].

Терористичні загрози, що постали перед Україною, вимагають удосконалення функціонування загальнодержавної системи боротьби з тероризмом [5].

Діяльність із забезпечення безпеки виникає як соціальний феномен щодо подолання суперечностей між об'єктивною реальністю – небезпекою і потребами особи, соціальних груп, суспільства і держави на засадах запобігання, локалізації та обмеження. Небезпека як така є об'єктом управлінської діяльності з усунення, запобігання, локалізації загроз безпеці. До предмета цієї діяльності слід зарахувати конкретні загрози безпеки (військові, політичні та ін.), а також конкретні матеріальні носії цих загроз (природні та соціально-економічні явища).

Безпека як результат управлінської діяльності з усунення загроз має складну, множинну предметність: в одному з аспектів це є здатністю системи запобігати заподіяння можливої шкоди інтересам особи, суспільства та держави, в іншому є вияв стану захищеності їх інтересів, в третьому – вияв системи заходів безпеки.

Діяльність із забезпечення безпеки має горизонтальний та вертикальний вимір, які складаються із взаємопов'язаних і взаємозумовлених рівнів. Так, до горизонтального виміру цієї діяльності слід віднести діяльність із забезпечення безпеки особи, підприємства, регіону, держави, суспільства, міжнародної спільноти. До вертикального виміру належать: забезпечення політичної, військової, економічної, інформаційної, науково-технічної безпеки тощо.

Основною складовою частиною теорії безпеки є геополітика. Під геополітикою слід розуміти науку, що вивчає закономірності розвитку процесів, їхні принципи щодо окремих держав, регіонів, світу у цілому з урахуванням системного впливу політичних, економічних, військових, екологічних, етичних, релігійних, демографічних, географічних, техногенних та інших чинників. Як наука геополітика сьогодні має інтеграційну та консолідаційну функцію щодо розвитку такої науки, як загальна теорія безпеки, що перебуває на стадії формування, а також економіки, соціології, екології, військової справи, кримінології тощо, наповнюючи новим змістом, розширюючи інваріанти їх розвитку.

Відповідно до видів небезпеки, просторово-географічних видів взаємодії окремих соціальних систем необхідно розрізняти такі відносно самостійні геополітичні рівні безпеки: міжнародна глобальна безпека, міжнародна регіональна безпека, національна безпека. Остання, у свою чергу, поділяється на державну, локальну (регіональну) та приватну (особу, підприємства), що стосується змістового наповнення міжнародної та національної безпеки, розрізняють такі їхні види, як: політична, економічна, військова, екологічна, правова, соціальна, інформаційна, технологічна, демографічна тощо.

Таким чином, національна безпека безпосередньо пов'язана із захистом системи головних національних інтересів країни. На кожному конкретно-історичному етапі її розвитку для забезпечення національної безпеки необхідним є використання особливих методів та засобів, застосування специфічних механізмів та існування відповідної системи спеціальних органів держави.

Сутність антитерористичної безпеки та основних критеріїв її ефективності доцільно розглянути, на наш погляд, на прикладі розроблення концепції так званої «комплексної національної сили», яка здійснювалася на замовлення Національного управління економічного планування Японії. Так, індекс «комплексної національної

сили» складається із трьох агрегованих складових частин. Центральне місце серед показників «комплексної національної сили» має показник «здатність робити внесок у міжнародну спільноту». Він характеризує адміністративно-економічний, науково-технологічний та політико-дипломатичний потенціал.

Інший агрегований показник «комплексної національної сили» – «здатність до вживання» у кризових та екстремальних міжнародних умовах.

Третя складова частина інтегрованого показника – здатність (потенціал) держави застосовувати силовий тиск на інші держави – потенційні носії загроз (військова сила, стратегічні матеріали, технологія, дипломатичні засоби).

Висновки. Поняття «антитерористична безпека» вже має певну історію свого розвитку та змістового наповнення. У сучасних умовах як в антологічному, так і в гносеологічному аспектах антитерористична безпека набуває принципово іншого якісного змісту.

Усі види безпеки органічно і тісно взаємопов'язані та взаємодоповнюють один одного: кожний із видів може досить яскраво визначатися у сфері дії іншого, доповнюючи чи послаблюючи його вплив. Так, не може бути антитерористичної безпеки за умови слабкої і неефективної економіки, так само як не може бути одночасно ні антитерористичної, ні економічної безпеки в суспільстві, що роздирається національними конфліктами.

Список літератури:

1. Гоббс Т. Сочинения : в 2 т. : пер. с англ. сост. В.В. Соколов. Москва : Мысль, 1991. Т. 2. 731 с.
2. Устав организации Объединенных Наций. Нью-Йорк, 1990. С. 8. (Препр. / Деп. общ. информации. – ООН).
3. OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights. URL : <https://www.osce.org/odihr> (дата звернення: 25.11.2019).
4. Wolfers A. Discord and Collaboration. Essay of International Politics. Baltimore : The Johns Hopkins Press, 1962. 103 p.
5. Указ Президента України № 53/2019 «Про Концепцію боротьби з тероризмом в Україні». URL : <http://www.rnbo.gov.ua/documents/493.html> (дата звернення: 25.11.2019).

Gornik V.G. PLACE AND ROLE OF ANTI-TERRORIST SECURITY IN PUBLIC GOVERNANCE SECTOR

Approaches to determining the place and role of anti-terrorist security in the field of national security management are explored. Within the framework of the study, the concept of “anti-terrorist security” clarifies the concepts: “security”, “national security”, “national security strategy”, “national interests”, “threat”, “state”, “globalization”, “government”, “mechanisms government”.

Security is defined as providing all citizens of the state with proper conditions for their self-realization, protection of their life, freedom, property from encroachment by any individual, organization, society or state, as one of the most important needs along with the need for food, clothing, housing, etc. It has been established that security cannot be considered a state where there is no danger. Historical experience contains no examples of how such a state could be achieved even by an individual, let alone the various forms of social formations.

It is proved that in accordance with the concept of combating terrorism in Ukraine in view of the current terrorist threats to the national security of Ukraine and the forecast of their development, the anti-terrorist security of the state is the protection of objects of possible terrorist attacks against terrorist threats.

It has been proven that security is a unique characteristic and a necessary prerequisite for the vitality, progressive development and viability of real-world objects. These objects exist and evolve in an environment whose parameters are shaped by various and often interrelated and inter-related factors, the integral component of which, as a rule, creates a certain integral probable level of security threats, so public authorities must guarantee a certain level of protection and opportunities to meet the vital needs of man, regions, society, the state. Obviously, the level of security achieved depends on the capabilities available to the state, the effectiveness of practical measures for the implementation by the state of these capabilities in the course of forecasting, detection, neutralization of security threats or at least reducing their integral level.

It is determined that the following is important to solve the complex problem of ensuring anti-terrorist security: the study of the principles, laws and features (conditions) of ensuring anti-terrorist security should be carried out using scientific methods, since only the empirical level of knowledge does not allow to penetrate deeply into the essence and genesis of security and the problem of its provision; it is fundamentally important to take into account the results of an in-depth legal analysis of the anti-terrorist security process; continuous research is needed on both the normative value and the ethical nature of anti-terrorist security.

Key words: anti-terrorist security, security, public administration, threats, national security.